

WIADOMOŚCI SPORTOWE GAZETY PORANNEJ

Nr. 100

Dodatek tygodniowy do Nr. 8524 z dnia 9. czerwca 1928.
pod redakcją Narcyza Süssermanna.

Przed finałem olimpijskich igrzysk piłkarskich.

STARY KONTYNET USTĘPUJE POLA POŁUDNIOWEJ AMERYCE.

Lwów, 8. czerwca.

Turniej olimpijski nie przynosi na ogół większych niespodzianek. Zwykłą, jak przewidywano, drużyną Południowej Ameryki Urugwaj i Argentyna. Obie reprezentacje dojdą prawdopodobnie do finału i stoczą, zacięty bój o laur olimpijski. Europejskie drużyny nie osiągnęły jeszcze poziomu Argentyny czy Urugwaju, — brak im bowiem zwrotności, opanowanie ciała, no i techniki graczy amerykańskich, to też mimo kolosalnej ambicji, zaciętości w grze, muszą uchylić czoła przed wyższością Amerykan.

Druga kolejka turnieju przyniosła następujące wyniki:

WŁOCHY—HISZPANJA 1:1 (0:1).

Pierwsze nierozstrzygnięte spotkanie przedłużone o 30 minut. Wbrew przewidywaniom. Hiszpania stawiała zacięty opór Włochom i przy większym szczęściu mogła nawet uzyskać zwycięstwo. Od 34 minuty grała Hiszpania w dziesiątkę bez środkowego pomocnika, który zwichnął sobie podczas upadku rękę. Miejsce środkowego pomocnika zajął lewy łącznik Mareuletta, wspaniale wywiązując się ze swego zadania. Jednakowoż napad Hiszpanów grając w czwórkę, nie mógł w pełni wykazać swych walorów.

Włosi więcej atakowali, nie osiągając pozytywnego rezultatu, brak im bowiem było siły przebojowej i ostrego strzału. W 10 minucie z 40-metrowej odległości uzyskuje obrońca Hiszpanii dalekim strzałem pierwszy punkt. Stan ten utrzymuje się do 19 minuty drugiej połowy, w której to prawy łącznik Włochów niskim nie do obrony strzałem wyrównuje. Wynik mimo przedłużenia, nie ulega zmianie. Sędziował świetnie Domingo Lombardi (Urugwaj).

ARGENTYNA—BELGJA 6:3 (3:2).

25.000 widzów zapełniło nowy stadion w Amsterdamie, a w tem bardzo wielu Belgów.

Argentyńczycy potwierdzili raz jeszcze swą dobrą opinię a zwłaszcza w linii napadu grali koncertowo. Świeży jest u nich także środkowy pomocnik, jedynie obrona nie dosięgła poziomu pozostałych części drużyny. Belgja grała jeden ze swoich najlepszych meczów. Początkowo prowadziła Argentyna 3:0. Napad belgijski jeszcze do połowy zdołał strzelić 2 bramki. Po przerwie zdołała nawet Belgja wyrównać, na więcej jednak

nie starczyło jej sił i zezwoliła Argentynie na strzelenie dalszych 3 bramek.

URUGWAJ—NIEMCY 4:1 (2:0).

40.000 widzów, — po raz trzeci zapełnił się stadion olimpijski. Dziesięć tysięcy Niemców specjalnie przyjechało, by dodać ducha swoim. Za-

chowywali się oni naprawdę skandalicznie. Krzyki podenerwowały przede wszystkim samych Niemców, którzy widząc, że nie podolają przeciwnikowi, zaczęli grać brutalnie zmuszając sędziego do energiczniejszego wystąpienia. Niemcy wystąpili w identycznym składzie jak przeciwko Szwaj-

carji. Urugwaj bez Andradego i Serrona.

Reprezentacja Niemiec grała na tych zawodach znacznie słabiej niż przeciwko Szwajcarji. Zwłaszcza pomoc w całości zawiodła. Również napad nie mógł się zdobyć na żadną poważniejszą akcję. Tylko obrona stanęła na wysokości zadania, a bramkarz dokazywał wprost cudów. Urugwaj zachwycał grą swego napadu, przyczem cała drużyna wytrzymała ostre tempo do końca.

Początkowo obie strony przeprowadzały ziemne ataki. Obaj bramkarze mają wiele do roboty. Niemcy grają ostro a czasami i brutalnie, zwłaszcza środkowy pomocnik Kaab, który do tego przy każdej sposobności protestował przeciwko słusznym orzeczeniom sędziego. W 36 minucie strzela najlepszy napastnik Urugwaju Pedrone pierwszą bramkę. W 38 minucie wyklucza sędzia z gry Kaab za rozmyślne kopnięcie przeciwnika, nie będącego w posiadaniu piłki. Tuż po zejściu Kaaba strzela Pedrone drugą bramkę. Lewy pomocnik zajmuje miejsce wykluczonego a lewy łącznik cofa się do pomocy. Połowa 2:0 dla Urugwaju. Po pauzie wraca lewy łącznik na swoją pozycję a prawy łącznik gra na lewej pomocy. Urugwaj stale przeważa i bramkarz Niemców ma wiele do roboty. W 22 minucie strzela w łoku jednoręki Castro trzecią bramkę. W 37 min. strzela Hoffman z wolnego honorową bramkę dla Niemców. Odtąd przeważają Niemcy. Jednak w 40 minucie strzela Pedrone czwartą bramkę. W 42 minucie wyklucza sędzia za wzajemne kopanie się Hoffmana i Nasaziego.

Sędziował Joudsouf Mohamed, którego Niemcy wygwizdali po zawodach zupełnie niesłusznie.

WŁOCHY—HISZPANJA 7:1.

Drugie z rzędu spotkanie romanjskich rywali wywołało łatwo zrozumiałe zainteresowanie. Oczekiwania widzów nie zostały zawiedzione. W stadionie amsterdamskim rozwinęła się bowiem zacięta, pełna temperamentu walka. W pierwszych minutach nacierają Hiszpani, nie starczy im jednak siły na przełamanie uporczywej obrony Włochów, którzy z miejsca reponują i podnieceni udaną akcją, coraz energiczniej napierają, usadawiając się na połowie przeciwnika, czujającego zresztą na sposobność do wypadku. — Walka prowadzona ze zacięciem jednak chaotycznie w pierwszych 15-lu minutach nie daje rezultatu. Niezdecydowanie bramkarza przynosi Włochom w 17-tej minucie punkt pierwszy.

Nie trwa długo, a dalsze trzy skuteczne strzały osiągają cel, zapewniając przedstawicielom Musoliniego zwy-

Sprawa, którą należy wyjaśnić!

W ODPOWIEDZI AUTOROWI ZE „SŁO WA POLSKIEGO“.

Od prezesa LTK i M. p. E. Adamowskiego otrzymaliśmy następujące pismo, które dla braku miejsca zmuszeni byliśmy odłożyć do dzisiaj. Red.)

Lwów, 8. czerwca.

W nr. 120 „Słowa Polskiego“ ukazał się artykuł pod tytułem „Sprawa, którą należy wyjaśnić!“ Dziwi mnie to bardzo, że Szanowny bliżej mi nieznanymi z powodu nieumieszczenia na piśmie swego, — pod tym artykułem Autor, nie zechciał raz jeszcze przed umieszczeniem go i niejako wydanem apelem pod moim adresem jako prezesa LTK i M. organizującego ten jubileusz, — przeczytać dokładnie komunikaty LTK i M., dotyczące się tego jubileuszu. Przecież tam nie ma żadnej wzmianki nawet o jubileuszu 40-letniej rocznicy pojawienia się pierwszego roweru, względnie pierwszych kolarzy we Lwowie, tylko 40-letniej rocznicy powstania (założenia) Lwowskiego Towarzystwa Kolarzy i Motorzystów we Lwowie, — gdyż do urzadzenia nawet i więcej, jak 40-letniej rocznicy powstania kolarstwa, względnie pojawienia się kolarza we Lwowie, miałby istotnie jedynie tylko „Sokół-Macierz“ jako Towarzystwo gimnastyczno-sportowe, które pierwsze ten rodzaj sportu wprowadziło u siebie i we Lwowie, w r. 1868 z racji otrzymania od obywatela lwowskiego p. Michała Mrozowickiego drewnianego wchiku zwanego „welocypedem“, nabytego z wystawy paryskiej, na którym nauczył się jeździć druh Stanisław Szylisński — członek Sokola-Macierzy, pokazując się jako pierwszy kolarz na ulicach Lwowa. Wobec zaś założenia w Sokole również i szkoły jazdy na welocypedach i uzyskaniu przez to wielu jeźdźców, założył Sokół-Macierz w r. 1875 w ogrodzie jezuickim, na przestrzeni 500 mtr. I. wyścigi na drewnianych welocypedach z siedmioma zawodnikami, które to wyścigi jednak nie można nazwać czysto kolarzskimi (w obecnym pojęciu) jak Szanowny Autor twierdzi, gdyż istotnie I. wyścigi kolarzkie w całym tego słowa znaczeniu na rowerach, urzędziło dopiero po r. 1895 na wydzierżawionym torze ziemnym 400 mtr. za rogatką stryjską. Pierwsze samoistne wyłącznie kolarzkie towarzystwo, a to: „Lwowski Klub Cyklistów“, założony (w myśl zatwierdzonego statutu) dnia 31 marca 1887, a do którego to Zarządu, składającego się z Prezesa, Wiceprezesa i 12 wydziałowych, weszli założyciele tegoż, wybrani na pierwszym Walnem zgromadzeniu a to: Rozwadowski Tomisław jako prezes, dr. hr. Drohojowski Jan jako wiceprezes, Podlewski Karol jako sekretarz, Baczański Leopold jako skarbnik, Suchorzewski Zyg-

munt jako gospodarz, oraz jako wydziałowi: Kosak S., hr. Morstin, Waldek, dr. Da widowski, Romaszkan, dr. Krater, Krzyżanowski, Ludwig, Pizl, Kowalski i K. Hemerling założycieli i jeden z nauczycieli jazdy na rowerze, oddziału kolarzkiego w Sokole-Macierzy.

Towarzystwo nasze tj. „Lwowskie Towarzystwo Kolarzy i Motorzystów“ jest właśnie tym „Lwowskim Klubem Cyklistów“, gdyż tylko jego pierwotna nazwa została już w 1898 zmieniona na: Lwowskie Kolo Cyklistów, następnie w r. 1890 na Lwowski Klub Cyklistów i Motorzystów, w r. 1908 na Galicyjskie Towarzystwo Kolarzy i Motorzystów, a wreszcie w r. 1916—1917 na „Lwowskie Towarzystwo Kolarzy i Motorzystów“. Niezależnie zatem od tego Towarzystwa istniały we Lwowie i inne kluby kolarzkie jak: Oddział Kolarzy Sokola-Macierzy, Towarzystwo Kolarzy i Wyścigowców, Akademicki Klub Cyklistów, Towarzystwo Młodzicyz Cyklistów a nawet i Oddział Kolarzy Sokola II. Jednak te wszystkie towarzystwa i oddziały przestały istnieć, a tylko „Lwowski Klub Cyklistów“ obecne „Lwowskie Towarzystwo Kolarzy i Motorzystów“ istnieje po dzień dzisiejszy (nie będąc tylko przez czas wojny europejskiej czynne jako najstarsze po Warszawskim Towarzystwie Cyklistów (założ. w r. 1886) samoistne i wyłącznie kolarzkie Towarzystwo w Polsce. Zatem przypuszczam, że LTK. i M. jako takie, ma prawo urządzić jubileusz 40-letniej rocznicy swego założenia (dnia 31 marca 1887 został podany statut do zatwierdzenia, tak, że od czasu zatwierdzenia tegoż, faktycznie można tylko 40 lat liczyć) a nie jubileusz, jak już na wstępie zaznaczyłem powstania kolarstwa we Lwowie i myślę, że tak jak i inne Towarzystwa obchodzą swój 25-letni czy 15-letni jubileusz, — i LTK. i M. może urządzić 40-letni jubileusz swego istnienia (założenia) bez szkody dla opinii naszego miasta, jako kolebki sportu polskiego (jak twierdzi Szan. Autor (?) —) owszem, taki Jubileusz może tylko chlubić miastu przynieść, że posiada w swym grodzie tak stare, poważne, czyste polskie Towarzystwo wyłącznie kolarzkie.

Prawdziwość powyższych dał można łaskawie sprawdzić w aktach znajdujących się w obecnym Starostwie grodzkiem we Lwowie a nie z notatek dzienników, co Zarząd LTK. i M. już przed powzięciem decyzji urzadzenia samego jubileuszu i ogłoszenia komunikatów — uczynił.

Engelfusz Adamowski
prezes LTK. i M.

